Nr. 13. Warszawa, dnia 31 października 1920 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 8 mk. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon Administracji 49-37. Redakcji 304-22.

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 63 z dnia 28 lipca 1920 r.

TREŚĆ:

Nr. 64 z dnia 29 lipca 1920 r.

Nr. 65 z dnia 31 lipca 1920 r.

Nr. 66 z dnia 2 sierpnia 1920 r.

437. Ustawa z d. 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym.

438. Ustawa z d. 14 lipca 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia i częściowej zmiany ustawy z dnia 18 marca 1920 r. o wydzierżawianiu niezagospodarowanych użytków rolnych.

439. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 maja 1920 r. w przedmiocie przejęcia przez Ministerstwo Kolei Żelaznych zwierzchniego nadzoru technicznego nad kolejami miejskiemi (tramwajami).

440. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 29 lipca 1920 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Spraw Wewnętrznych do wydawania na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego zarządzeń wyjątkowych.

441. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z d. 5 lipca 1920 r. w przedmiocie czasowego zawieszenia cła od niektórych towarów.

442. Rozporząnzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z d. 5 lipca 1920 r., określające termin czasowego zawieszenia cła od niektórych towarów.

443. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 28 czerwca 1920 r. w przedmiocie wartości walut zagranicznych przy obliczaniu należytości stemplowych i bezpośrednich na obszarze b. zaboru austrjackiego.

444. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie obrotu zbozem siewnem w roku gospodarczym 1920/21.

445. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 1920 r. w przedmiocie przesyłania odezw rekwizycyjnych do Austrji.

446. Rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia R. O. P. z d. 19 lipca 1920 r. w przedmiocie ogłaszania w czasie wojny wiadomości, dotyczących wojska i spraw obrony Państwa.

447. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w sprawie powołania roczników 1890, 1891, 1892, 1893 i 1894.

448. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w okresie od 2 sierpnia do 2 listopada 1920 r.

Nr. 67 z dnia 4 sierpnia 1920 r.

449. Ustawa z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej.

450. Ustawa z d. 9 lipca 1920 r. o taksie dla komorników sądowych.

451. Ustawa z d. 14 lipca 1920 r. w przedmiocie taksy tymczasowej dla pisarzy hipotecznych.

452. Ustawa z d. 15 lipca 1920 r. w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących przepisów o nadzwyczajnych dodatkach drożyźnianych dla emerytów cywilnych oraz wdów i sierot po nich na emerytów wojskowych oraz wdowy i sieroty po nich.

453. Ustawa z dniu 16 lipca 1920 r., zmieniająca ustawę o postępowaniu karnem dla b. zaboru austrjackiego.

454. Ustawa z d. 16 lipca 1920 r. o dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

455. Ustawa z d. 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

456. Ustawa z d. 16 lipca 1920 r. o rozciągnięciu na obszarze b. zaboru austrjackiego podatku wojennego na nadwyżki zysków towarzystw i dochodów osób poszczególnych za r. 1919.

457. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 31 lipca 1920 r. w przedmiocie uprawnień władz wojskowych w zakresie powoływania ludności do osobistych i rzeczowych świadczeń wojennych tudzież w zakresie bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego.

458. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie zawierania umów najmu i podnajmu mieszkań i lokali w gminie miasta Krasnegostawu.

Nr. 68 z dnia 5 sierpnia 1920 r.

459. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 lipca 1920 r. w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Nr. 69 z dnia 7 sierpnia 1920 r.

460. Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 r. w przedmiocie ustanowienia stanu oblężenia.

Nr. 70 z dnia 9 sierpnia 1920 r.

461. Ustawa z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich.
462. Ustawa z d. 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej.
463. Ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. w sprawie unieważnienia zarządzeń b. władz okupacyjnych niemieckich w przedmiocie uprawnień górniczych na obszarze b. Królestwa Kongresowego.
464. Ustawa z d. 15 lipca 1920 r. w sprawie rozszerzenia pełnomocnictw Ministra Przemysłu i Handlu do wywłaszczania ziemi i powierzchni gruntów dla celów górniczych na obszarze b. Królestwa Kongresowego.
465. Ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. w przedmiocie wypłaty zastępczej pewnych kategorji wierzytelności, należnych obywatelom Państwa Polskiego od niemieckich, austro-węgierskich i austrjackich b. rządów zaborczych, względnie okupacyjnych.
466. Ustawa z d. 15 lipca 1920 r. o zmianie cen za dostarczanie energji elektrycznej.
467. Ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu traktatu pokoju, podpisanego w Wersalu d. 28 czerwca 1919 r.
468 Ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. o tymczasowych środkach dla sfinansowania reformy rolnej.
469. Ustawa z d. 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego na obszarach b. zaboru austrjacko-węgierskiego.
470. Ustawa z d. 16 lipca 1919 r. o upoważnieniu Ministra Przemysłu i Handlu do wydawania zarządzeń w zakresie nadzoru nad przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczemi oraz organizacji urzędów probierczych na obszarach b. zaborów austrjackiego i rosyjskiego.
471. Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 19 lipca 1920 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Zdrowia Publicznego do zawieszenia na czas wojny mocy, obowiązującej art. 6 ust. 2, ustawy z d. 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.
472. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 5 czerwca 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o zajęciu ropy (oleju skalnego), obowiązujących na obszarze b. zaboru austrjackiego.
473. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 1920 r. w przedmiocie egzaminów sądowych.
474. Przepisy wykonawcze z d. 24 lipca 1920 r. do ustawy z d. 9 lipca 1920 r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21.
475. Rozporządzenie Wykonawcze Ministra Skarbu, wydane na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z d. 5 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 70) w przedmiocie zmiany przepisów o zajęciu ropy.
476. Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie przydziału ropy bruttowej i ustalenia cen maksymalnych.

Monitor Polski *).

Nr. 178 z dnia 9 sierpnia 1920 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 r. w przedmiocie ustanowienia stanu oblężenia.

Nr. 179 z dnia 10 sierpnia 1920 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 28 czerwca 1920 r. w sprawie ustalenia szkód na zdrowiu i życiu, wyrządzonych osobom cywilnym przez wydarzenia wojenne.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1920 r. o organizacji państwowych fabryk oraz magazynów sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Obwieszczenie Ministra Aprowizacji z d. 29 lipca 1920 r. w sprawie wprowadzenia wolnego obrotu ziemniakami ze zbiorów 1920 r.

Nr. 181 z dnia 12 sierpnia 1920 r.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z d. 10 sierpnia 1920 r. w sprawie utworzenia Powiatowych Urzędów Ziemskich oraz powołania do życia Powiatowych i Gminnych Komisji Ziemskich.

Obwieszczenie z dnia 4 sierpnia 1920 r. w sprawie składania deklaracji o posiadaniu przedmiotów, niezbędnych do zaopatrzenia armji w odzież.

*) Ustawy i rozporządzenia, zamieszczone w Dzienniku Ustaw R. P., opuszcza się

Nr. 184 z dnia 16 sierpnia 1920 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów na zasadzie ustawy z d. 4 marca 1920 r. o rejestracji i zabezpieczeniu majątków niemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 153).

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 12 sierpnia 1920 r. w sprawie ulg w opłatach za przejazd kolejami żelaznemi osób wojskowych.

Nr. 186 z dnia 18 sierpnia 1920 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie przyznania płac stopni służbowych od XII do VIII włącznie leśniczym i pomocnikom lasowym na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie utrzymania nadal tymczasowego nadzwyczajnego dodatku sądowego dla kancelaryjnych urzędników sądowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i specjalnego dodatku dla oficjantów, pełniących funkcje pomocników konceptowych w Małopolsce.

Nr. 187 z dnia 19 sierpnia 1920 r.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z d. 14 sierpnia 1920 r. w sprawie cen monopolowych za krajowe liście tytoniowe ze zbioru 1920 r.

Nr. 188 z dnia 20 sierpnia 1920 r.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów z d. 29 lipca 1920 r. w przedmiocie Komisji dla spraw oszczędności państwowych.

Nr. 189 z dnia 21 sierpnia 1920 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1920 r. w sprawie przedłużenia czasu pracy w zakładach graficznych i drukarniach, wykonywujących zamówienia Skarbu Państwa na druki płatnicze.

Nr. 190 z dnia 23 sierpnia 1920 r.

Instrukcja Ministra Zdrowia Publicznego dla Państwowych władz administracyjnych II instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego w przedmiocie udzielania koncesji na zakładanie aptek.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

327.

Okólnik (186) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie postępowania Urzędów Wojewódzkich w sprawach emerytalnych.

Na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dnia 6 lutego 1919 r. oraz okólnika Ministerstwa Skarbu z d. 6 lutego 1919 r. Nr. 5495 (Monitor Polski Nr. 40 z 1919 r.) Skarb Państwa Polskiego wypłaca z zastrzeżeniem późniejszego rozrachunku pomiędzy Polską a Rosją emerytury i pensje wszystkim cywilnym funkcjonarjuszom b. Cesarstwa Rosyjskiego i Królestwa Polskiego oraz pozostałym po takich funkcjonarjuszach wdowom i sierotom, posiadającym prawo do zaopatrzenia na zasadzie obowiązującej ustawy emerytalnej rosyjskiej lub b. Królestwa Polskiego, o ile osoby te należą do narodowości polskiej i mieszkają na terytorjum Polski.

O przyznaniu pensji emerytalnej decyduje w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu ta władza centralna, do kompetencji której obecnie należą czynności, spełniane podczas rządów rosyjskich przez urzędnika, ubiegającego się o przyznanie emerytury, względnie przez nieżyjącego męża lub ojca petenta, występującego o przyznanie pensji wdowiej lub sierocej. Wpływające zatem do Urzędów Wojewódzkich podania kierowane być winny do właściwych władz centralnych po uprzedniem skompletowaniu dowodów, niezbędnych dla przyznania emerytury lub pensji.

Do otrzymania rzeczonych zaopatrzeń mają prawo:

a) na zasadzie ustawy emerytalnej b. Królestwa Polskiego ci byli funkcjonarjusze państwowi rosyjscy, względnie ich rodziny, którzy zostali zaliczeni w poczet członków stowarzyszenia emerytalnego Królestwa Polskiego, t. j. ci, którzy opłacali składkę emerytalną w wysokości 10% od uposażenia (pensji i dodatków „ad personam");

b) na zasadzie rosyjskiej ustawy emerytalnej — pozostali etatowi funkcjonarjusze państwowi, względnie ich rodziny.

Zgodnie z ustawą emerytalną b. Królestwa Polskiego przyznawane być mogą pensje emerytalne:

1) tym funkcjonarjuszom, uczestnikom stowarzyszenia emerytalnego, którzy mają ukończone 50 lat wieku i pozostawali w służbie etatowej czynnej i płatnej bez przerwy nie mniej 20 lat lub jeśli przerwa w służbie zaliczoną im została później do emerytury;

2) stowarzyszonym, dotkniętym w ciągu służby lub z powodu jej pełnienia kalectwem lub ciężką nieuleczalną chorobą, choćby nie wysłużyli lat 20;

3) wdowom po uczestnikach stowarzyszenia oraz synom do lat 20, córkom zaś do lat 18, jeżeli wcześniej zamąż nie wyszły. Dzieciom, dotkniętym kalectwem lub nieuleczalną chorobą, służy prawo do pobierania pensji sierocej bez względu na ich wiek.

Uwaga. Wdowom i dzieciom nieletnim po tych funkcjonarjuszach, którzy nie nabyli praw do emerytury, t. j. nie wysłużyli lat 20, przysługuje prawo do otrzymania jednorazowego wsparcia.

Zgodnie z rosyjską ustawą emerytalną przyznawane być mogą pensje emerytalne:

1) urzędnikom etatowym bez względu na ich wiek po wysłużeniu najmniej 25 lat bez przerwy lub jeśli przerwa zaliczona im później była do emerytury;

2) urzędnikom, dotkniętym nieuleczalną chorobą w ciągu służby lub z powodu jej pełnienia, przyznawana bywa emerytura w pewnych wypadkach nawet po upływie lat 5 służby;

3) wdowom po urzędnikach etatowych, którzy nabyli prawo do pobierania emerytury oraz dzieciom: synom do lat 17 skończonych lub do wstąpienia na służbę państwową, córkom zaś do lat 21 skończonych lub zamążpójścia. Dzieciom, dotkniętym ciężką nieuleczalną chorobą, przysługuje prawo pobierania pensji sierocej bez względu na ich wiek.

Uwaga. Jeżeli wdowy i sieroty nie posiadają prawa do poboru pensji emerytalnej, to otrzymują wsparcie jednorazowe.

Dla przyznania petentowi pensji emerytalnej według wyżej przytoczonych zasad niezbędnem jest stwierdzenie, że petent odpowiada odnośnym warunkom, a więc:

Były urzędnik państwowy rosyjski, zwracający się o wymierzenie emerytury, winien dołączyć do podania:

a) formularz służbowy;
b) metrykę urodzenia;
c) zaświadczenie, że jest narodowości polskiej;
d) zaświadczenie, że nie zajmuje posady państwowej lub samorządowej.

Wdowa po b urzędniku państwowym rosyjskim, występująca o przyznanie pensji wdowiej, winna do podania dołączyć:

a) formularz służbowy nieboszczyka;
b) akt śmierci męża;
c) akt ślubny;
d) zaświadczenie, że pozostaje w stanie wdowieństwa;
e) zaświadczenie, że jest narodowości polskiej;
f) zaświadczenie, że nie żyła z mężem w separacji prawnej;
g) zaświadczenie, że żadnej posady państwowej lub samorządowej nie zajmuje.

Wdowa po b. urzędniku rosyjskim, występująca o przyznanie pensji sierocej dla swych dzieci, winna do podania dołączyć:

a) formularz służbowy nieboszczyka;
b) akt śmierci męża;
c) akt ślubny;
d) zaświadczenie, że jest narodowości polskiej;
e) zaświadczenie jakiego jest wyznania;
f) metryki dzieci;
g) zaświadczenie, że dzieci żadnej posady państwowej lub samorządowej nie zajmują.

Uwaga. Jeśli nieboszczyk pobierał już emeryturę, natenczas zamiast formularza służbowego bezwzględnie należy dołączyć do podania książeczkę płatniczą.

Urzędnicy, względnie dzieci, pozostałe po nich, dotknięci nieuleczalną chorobą, winni przedstawić prócz wyżej wymienionych dowodów, odnośne urzędowe zaświadczenie lekarskie.

W razie niemożności przedstawienia przez petenta oryginalnych dowodów, mogą być złożone uwierzytelnione kopje lub zaświadczenia dwóch osób, uznanych przez Starostę za wiarogodne. W tym wypadku podpisy tych osób muszą być poświadczone rejentalnie.

Podania i załączniki w sprawach pensji emerytalnych nie podlegają opłacie stemplowej (Monitor Polski Nr. 64 z 1919 r.).

Podania w sprawach emerytalnych przyjmują z reguły władze administracyjne I instancji.

Petentów, posiadających książeczkę płatniczą, wydaną na ich własne imię, należy skierowywać bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu (Państwowy Urząd Emerytalny, Warszawa, ul. Rymarska Nr. 5).

Warszawa, d. 31 maja 1920 r. (OP. 2373/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

328.

Okólnik (195) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie stosowania ustawy z dnia 2 marca 1920 r. o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 43 ukazało się pod poz. 270 rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 2 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 143) o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek. Tak ustawa ta, jak i rozporządzenie wykonawcze powołuje do organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek Okręgowe Dyrekcje Robót Publicznych i powiatowe biura odbudowy, jako takie. W konsekwencji tego we wszystkich sprawach z zakresu administracji technicznej łącznie z gospodarstwem techniczno-administracyjnem i sprawami personalnemi Okręgowych Dyrekcji Robót Publicznych i powiatowych biur odbudowy urzędy te wykonywują czynności, przekazane ustawą z d. 2 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 143) samoistnie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza jednak, że ten charakter samoistności przysługiwać będzie wskazanym urzędom wyłącznie w wyliczonych powyżej sprawach i tylko odnośnie do czynności, wynikających z ustawy z dnia 2 marca 1920 r.

Jednocześnie art. 52 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy zastrzega władzom administracyjnym I i II instancji, t. j. Starostwom i Urzędom Wojewódzkim wszystkie sprawy przeprowadzania dochodzeń, wydawania orzeczeń o wywłaszczenie, zatwierdzania ugody stron oraz wszelkie orzeczenia, przewidziane w art. 30 ustawy, tudzież sprawy administracyjno karne i formalności, związane z przeprowadzeniem zmian w księgach hipotecznych, jeżeli zmiany te wywołane są odbudową.

Powyższe wyjaśnienie przesyła Pp. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych celem uprzedzenia ewentualnych wątpliwości przy stosowaniu ustawy z d. 2 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, p. 143) i rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy.

Warszawa, d. 9 czerwca 1920 r. (AO. 1490/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

329.

Okólnik (196) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie przedkładania sprawozdań Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Zdarzają się wypadki, że Panowie przedkładają daną sprawę Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do decyzji czy to na polecenie Ministerstwa, czy to z własnej inicjatywy, nie formułując wniosku, ani go motywując.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dalekie jest od tego, by żądać od Panów przedkładania długich sprawozdań i — oczywiście — szczególnie w przypadkach, gdzie tok sprawy opisany jest już w odnośnem sprawozdaniu Starostwa, powtórzenie tego w piśmie Panów jest zbędne, niemniej przeto jest rzeczą konieczną, by każde pismo Urzędu Wojewódzkiego (Namiestnictwa), wystosowane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, kończyło się umotywowanym wnioskiem, przyczem nadmienia się, że o ile wniosek jest identyczny z wnioskiem i motywami Starostwa, a Panowie uważają, że wniosek ten nie wymaga dalszego oświetlenia z punktu widzenia Urzędu Wojewódzkiego (Namiestnictwa), wystarczy powołać się na motywy Starostwa. Szczególniej zechcą Panowie przestrzegać trybu, niniejszym okólnikiem przepisanego, w przypadkach, w których Urząd Wojewódzki (Namiestnictwo) przedkłada Ministerstwu Spraw Wewnętrznych raport w odpowiedzi na zażalenia stron odnośnie do postępowania Starostów, przesłane Panom przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do sprawozdania. Przedkładanie w takich przypadkach wyjaśnień dotyczącego Starosty bez zajęcia przez Panów żadnego stanowiska jest bezwarunkowo niedopuszczalne i będzie w przyszłości zwracane Panom z powołaniem się na niniejszy okólnik.

Warszawa, d. 9 czerwca 1920 r. (AO. 1489/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

330.

Okólnik (220) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie podwyższenia norm podatków komunalnych.

Wskutek deprecjacji pieniądza i wynikłej stąd powszechnej drożyzny — koszty samorządu na administrację własną wzrosły bardzo znacznie. Z tego powodu należy też oczekiwać pewnych trudności przy układaniu budżetów na nowe czasokresy, t. j. przy bilansowaniu strony wydatków ze stroną dochodów.

W celu zaradzenia powyższemu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za wskazane, ażeby P. Wojewoda zalecił Przewodniczącym Wy-

działów Powiatowych, Prezydentom i Burmistrzom miast wniesienie pod obrady Sejmików, względnie Rad Miejskich *sprawy podwyższenia norm pobieranych podatków samodzielnych.*

Odnośne uchwały winny być w myśl art. 47 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej (Dz. Praw Nr. 13/1919, poz. 141) oraz art 38 Dekretu o samorządzie miejskim (Dz. Praw Nr. 13/1919 poz. 140) przedstawiane właściwym władzom nadzorczym do zatwierdzenia.

Warszawa, d. 24 czerwca 1920 r. (SF. 1454/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

331.

Okólnik (328) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Komisarza Rządu na miasto st. Warszawę oraz Prezesa Ubezpieczeń Wzajemnych budowli od ognia w sprawie Komisji weryfikacyjnej dla wysługi lat urzędników I, II, III i IV stopnia służbowego.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydjum Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i zastosowania się.

Warszawa, d. 6 września 1920 r. (OP. 4639/3).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Rada Ministrów powzięła na posiedzeniu w dniu 9 sierpnia 1920 r. następującą uchwałę:

W myśl art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R P. Nr. 77, poz. 521) przekazuje się czynności Komisji weryfikacyjnej dla urzędników, pobierających uposażenie I, II, III i IV stopnia służbowego (I stopnia płacy pracowników kolejowych).

a) pełniących służbę we władzach i urzędach centralnych — Komisji weryfikacyjnej przy Prezydjum Rady Ministrów;

b) pełniących służbę we władzach II instancji i wogóle władzach, podległych bezpośrednio władzom centralnym — Komisji weryfikacyjnej przy właściwej władzy (urzędzie) centralnej.

Zawiadamiając o tem P. Ministra (Prezesa), oznajmiam, że odnośne podania skierowywać należy do Prezydjum Rady Ministrów (Wydział Organizacyjny), które złoży je Komisji weryfikacyjnej.

Zarazem proszę P. Ministra (Prezesa) o wydanie zarządzeń, aby Komisje weryfikacyjne, tak przy władzy centralnej, jak przy władzach II instancji zostały bezzwlocznie utworzone i przystąpiły natychmiast do rozpatrywania deklaracji funkcjonarjuszów państwowych o zaliczenie do wysługi lat służby w państwach obcych lub pracy zawodowej.

Po doliczeniu zaś następnie do wysługi, przyznanej przez Komisje weryfikacjne lat służby w Państwie Polskiem, należy wymierzyć dodatek za wysługę lat i wypłacać go razem z pozostałem uposażeniem funkcjonarjuszów według zasad, ustalonych w ustawach z dnia 13 lipca i w rozporządzeniu wykonawczem z dnia 5 sierpnia r. b.

Warszawa, d. 23 sierpnia 1920 r. (Nr. 14490).

Prezydent Ministrów
w zastępstwie
(—) *Edw. Lechowicz.*

332.

Okólnik (346) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Prezesa Ubezpieczeń Wzajemnych budowli od ognia w sprawie dodatków dla funkcjonarjuszów państwowych, prowadzących własne gospodarstwo rodzinne, a pełniących czynną służbę wojskową wskutek mobilizacji.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydjum Rady Ministrów przesyła się do wiadomości.

Warszawa, d. 23 września 1920 r. (OP. 5022/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Przy stosowaniu art. 7 ustawy z d. 11 lipca 1919 r., normującej stosunki służbowe funkcjonarjuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej, P. Minister Sprawiedliwości podniósł wątpliwość, czy wypłata dodatku w wysokości 20 - 40% uposażenia cywilnego funkcjonarjuszom państwowym, którzy przed powołaniem do służby wojskowej prowadzili własne gospodarstwo rodzinne, winna mieć miejsce także w wypadku, gdy żona powołanego pracuje w instytucji państwowej (pozostaje w służbie państwowej).

Celem usunięcia powyższej wątpliwości wyjaśniam zgodnie z nadesłaną mi w tej sprawie opinją P. Ministra Skarbu, co następuje:

Wspomniany dodatek przysługuje w myśl ustawy z d. 11 lipca 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 357) wszystkim tym funkcjonarjuszom państwowym, którzy przed rozpoczęciem służby woj-

skowej wskutek mobilizacji (uzupełnienia do stanu wojennego), prowadzili własne gospodarstwo rodzinne bez względu na to, czy poszczególni członkowie gospodarstwa domowego powołanego funkcjonarjusza pracują w instytucjach państwowych, czy też nie, czy mają jakiekolwiek inne źródła dochodu, czy też nie.

Dodatek ten ustanowiony został celem wyrównania nadwyżki kosztów utrzymania, spowodowanej koniecznością prowadzenia odrębnych gospodarstw domowych, czyli mówiąc popularnie, jest to dodatek za zrujnowane wskutek powołania do czynnej służby wojskowej gospodarstwo domowe.

Momentem decydującym zatem o przyznaniu tego dodatku jest jedynie fakt prowadzenia przez funkcjonarjusza własnego gospodarstwa domowego przy udziale jednego lub więcej członków rodziny lub innych osób, utrzymywanych w tem gospodarstwie przed powołaniem do służby wojskowej.

Warszawa, d. 13 września 1920 r. (Nr. 15995).

Prezydent Ministrów
w zastępstwie
(—) *Studziński.*

333.

Okólnik (348) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Prezesa Ubezpieczeń Wzajemnych budowli od ognia w sprawie zaliczania poprzedniej pracy zawodowej do wysługi lat.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydjum Rady Ministrów podaje się do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Warszawa, d. 20 września 1920 r. (OP. 1861/7).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Doszło do mej wiadomości, że niektóre komisje weryfikacyjne, ustanowione przy władzach i urzędach centralnych, zaliczają poszczególnym funkcjonarjuszom cały, wykazany przez nich czas pracy zawodowej, nie rozstrząsając i nie badając skrupulatnie, czy praca ta dała rzeczy iście funkcjonarjuszowi kwalifikacje i doświadczenie, uzdalniające go do obecnie spełnianej służby państwowej.

Gdy tego rodzaju postępowanie sprzeczne jest z wyraźnemi postanowieniami wszystkich ustaw o uposażeniu funkcjonarjuszów panstwowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 436), a także ust. 2 art. 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia r. b. (Dz. Ust. R. P. Nr. 77, poz. 521), mam zaszczyt zwrócić uwagę P. Ministra na ten fakt i oznajmić celem gruntownego wyjaśnienia tej sprawy, co następuje:

Wszystkie ustawy o uposażeniu zawierają postanowienie, że komisja weryfikacyjna może zaliczać funkcjonarjuszom, którzy udowodnią, że pracą zawodową przed wstąpieniem do służby państwowej nabyli kwalifikacji i doświadczenia, uzdalniających ich do obecnie spełnianej służby państwowej, pewną liczbę lat do czasu wysługi.

Postanowienia te są w niektórych ustawach o uposażeniu obostrzone w tym kierunku, że praca zawodowa, którą się zalicza, powinna dawać kwalifikacje i doświadczenie do pewnych specjalnych działów służby państwowej (np. kolejowej, policyjnej art. 14 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów policji państwowej i t. d.), nie do służby państwowej wogóle.

Intencją więc ustaw o uposażeniu jest, aby zaliczano tylko taką pracę zawodową, która dała funkcjonarjuszowi fachowe wyrobienie, a nadto dzięki której funkcjonarjusz nabył, obok teoretycznych wiadomości, także rutynę i wiadomości praktyczne.

Przechodząc do przykładów:

Praca zawodowa w charakterze inżyniera — zawodowego dróg i mostów — mechanika i t. p. daje pełne kwalifikacje do zajęcia stanowisk w państwowej służbie budowniczej, państwowej służbie kolejowej, w dykasterji Ministerstwa Handlu i Przemysłu i t. d., praca zawodowa w charakterze lekarza — do państwowej służby sanitarnej; buchaltera — do państwowej służby rachuby; adwokata przysięgłego — do państwowej służby administracyjnej w różnych dykasterjach; rolnika, leśnika, lekarza weterynarji — w różnych działach dykasterji Ministerstwa Rolnictwa, a także np. Głównego Urzędu Ziemskiego, praca w charaktarze ślusarza, elektrotechnika, tokarza, metalowca i tokarza drzewnego — w działach służby państwowej, należących do dykasterji Ministerstwa Kolei Żelaznych, Ministerstwa Poczt i Telegrafów, Ministerstwa Robót Publicznych, Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (laboratorja uniwersytetów i akademickich szkół technicznych, szkół zawodowych i t. p.).

Inaczej natomiast rzecz się ma, jeżeli funkcjonarjusz pracą zawodową nabył wprawdzie rutyny w swoim zawodzie, a także sporej dozy doświadczenia życiowego, wstępując jednak do służby państwowej, zajął takie stanowisko, na którem swych zdolności i wiadomości fachowych w żadnym kierunku zużytkować nie może, np. aptekarz lub inżynier architekt — w dziale administracji skarbowej i politycznej, majster ślusarski—w państwowej służbie rachuby, leśnik — w administracji skarbowej i t. p.

W tych wypadkach poprzednia praca zawodowa w regule nie dała ani kwalifikacji, ani doświadczenia, których wymaga stanowisko w służbie państwowej, jeżeli zaś funkcjonarjusz spełnia swe zadania bez zarzutu, to zawdzięcza to wrodzonym zdolnościom i talentowi szybkiego przystosowania się.

Powyższe zapatrywanie było obszernie motywowane na posiedzeniach Rady Ministrów, w podkomisjach Komisji Skarbowo-Budżetowej i na plenarnem posiedzeniu sejmu Ustawodawczego, na których dyskutowano projekty ustaw o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych.

Wobec powyższego stanu rzeczy i wyraźnego brzmienia odnośnych artykułów ustaw o uposażeniu do wysługi lat zaliczyć można w pełni (w każdym razie nie wyżej lat 20) pracę zawodową tylko w tych wypadkach, gdy praca ta dała rzeczywiście kwalifikacje i doświadczenie pod względem teoretycznym i praktycznym na stanowisko, zajmowane obecnie w służbie państwowej polskiej.

Jeżeli natomiast praca zawodowa szła w kierunku innym, dała jednak funkcjonarjuszowi pewne wyrobienie i doświadczenie życiowe, które w pewnym stopniu ułatwią funkcjonarjuszowi spełnianie zadań, połączonych z obecnem stanowiskiem służbowem, należy zaliczać ją tylko częściowo (np. w $^1/_4$, $^1/_3$ i t. p. części), a to tembardziej, że odnośny funkcjonarjusz już przez to, że niejednokrotnie zajął wybitniejsze stanowisko — lepiej uposażone, jest za te swe zalety dostatecznie wynagradzany.

Szczegółowa ocena powyższych przesłanek musi być, oczywiście, pozostawiona uznaniu komisji weryfikacyjnej, której jednak obowiązkiem jest badać tego rodzaju kwestje ze specjalną uwagą i przy uwzględnianiu wyżej szeroko omówionych zasad postępować bardzo skrupulatnie.

Przy tej sposobności wyjaśniam również, że postanowienie, zawarte w ust. 3 art. 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521), a dotyczące sposobu zaliczania służby państwowej w państwach obcych, umieszczono z powodu żądań znacznej liczby członków podkomisji i Komisji Skarbowo-Budżetowej Sejmu Ustawodawczego. Posłowie ci domagali się mianowicie, aby czas służby państwowej zaliczać w pełni do lat 35 włącznie (przy utrzymaniu granicy lat 20 dla pracy zawodowej).

Dopiero po wyczerpującem przedstawieniu ujemnych skutków takiego różniczkowania poprzedniej pracy zawodowej i poprzedniej służby państwowej lub samorządowej—żądania powyższe cofnięto, natomiast Rząd zobowiązał się zamieścić w rozporządzeniu wykonawczem postanowienie, że poprzednia służba państwowa, o ile nie przekracza lat 20, zaliczona będzie w pełni.

Wobec tego stanu sprawy, proszę P. Ministra (Prezesa, Szefa) o wydanie stosownych zarządzeń w duchu powyższych wyjaśnień, a przedewszystkiem o należyte poinformowanie przewodniczących wszystkich komisji weryfikacyjnych, utworzonych przy władzach, P. Ministrowi podległych.

Warszawa, d. 16 września 1920 r. (Nr. 16130).

Prezydent Ministrów
w zastępstwie
(—) *Studziński.*

334.

Okólnik (350) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie zmian w skarbowości komunalnej w związku z nowemi ustawami o podatkach państwowych.

W związku z ogłoszonemi w ostatnich czasach nowemi ustawami o podatkach państwowych polecam P. Wojewodzie niezwłocznie zwrócić uwagę Pp. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych na zawarte w tych ustawach lub wynikające z nich zmiany w dziedzinie skarbowości komunalnej, do których zastosować się muszą Powiatowe Związki Komunalne i powiaty miejskie (miasta wydzielone) w sprawach swych budżetów i statutów podatkowych. Zmiany te są następujące:

1. Art. 6 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu i podwyższeniu podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Królestwa Kongresowego (Dz. Ust. Nr. 71/1920 r., poz. 477), wchodzącej w życie z d. 1 stycznia 1920 r. (art. 9), znosi opłaty: drogową i transportową, przez co uchyla od dnia 1 stycznia 1920 r. moc punkt. 2 i 3 art 6 Dekretu w przedmiocie skarbowości powiatowych Związków Komunalnych (Dz. Praw Nr. 14, poz. 151).
2. Art. 7 wspomnianej ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. określa, jako podstawę do obliczania dodatków do głównych podatków gruntowych na rzecz Powiatowych Związków Komunalnych, 52% tych podatków w/g wymiaru urzędów skarbowych. W zastosowaniu do art. 7 p. 1 Dekretu w przedmiocie skarbowości Powiatowych Związków Komunalnych daje ta zmiana przy wskazanej w tym punkcie 150%-wej skali dodatku do zasadniczego podatku gruntowego wobec brzmienia art. 3 ustawy z d. 14 lipca 1920 r. przeszło sześciokrotne zwiększenie wpływów z rzeczonego dodatku; w tym stanie rzeczy ustaje potrzeba stosowania nadal większej niż 150% normy dodatku, na co zezwolono okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 stycznia 1920 roku Nr. 870 SF. 2569/1, wobec czego okólnik w tym punkcie odwołuje się.
3. Art. 39 ustawy z d. 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym (Dz. Ust. Nr. 66/1920 r., poz. 437), obowiązującej na rok podatkowy 1920, głosi, że opodatkowanie przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz Związków Komunalnych — do czasu wydania jednolitej dla całego obszaru Państwa ustawy o skarbowości Związków Komunalnych — może odbywać się tylko w postaci dodatków do państwowego

zasadniczego podatku przemysłowego (art. 5 i 6 ustawy). W dalszej treści art. 39 ustala ogólna wysokość tych dodatków dla poszczególnych przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych i zastrzega, że wszelkie przepisy, sprzeczne z postanowieniem art. 39, tracą moc obowiązującą. Na skutek tego ulegają zasadniczym zmianom pun. 4 i 6 art. 7 Dekretu w przedmiocie skarbowości Powiatowych Związków Komunalnych.

4. Art. 23 ustęp końcowy ustawy z d. 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. Nr. 82/1920 r., poz. 550) wyłącza możliwość ustanawiania dodatków do podatku dochodowego na rzecz Związków Komunalnych, a art. 158 tej ustawy w pun. 3 znosi z d. 1 stycznia 1920 r. na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej moc obowiązującą postanowień statutów ciał samorządnych w przedmiocie wprowadzenia podatku dochodowego. Wobec tych postanowień ustaje nadal możność dla Związków Komunalnych uchwalania zarówno samodzielnego podatku dochodowego, jak i dodatków do tego podatku. Uchwalony już przez niektóre Związki Komunalne i zatwierdzony przez władze nadzorcze podatek dochodowy może być realizowany tylko za czas do 31 grudnia 1919 r. włącznie i jedynie na podstawie dochodu za r. 1918.

Zaznacza się, że jest zamierzone ustawowe przekazanie miastom 10% ogólnej sumy wpływów z podatku dochodowego.

5. Wobec wprowadzenia z mocy cytowanej ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ustaw Nr. 82/1920 r., poz. 550) państwowego podatku majątkowego oraz zgodnie z kategorycznemi żądaniami Ministerstwa Skarbu podatek majątkowy na rzecz Związków Komunalnych nie może być nadal pobierany (art. 163, p. 1 ustawy).

Warszawa, d. 30 września 1920 r. (SF. 1939/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

335.

Okólnik (351) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Państwowej i Komisarza Rządu na miasto stoł. Waszawę w sprawie wysyłki emigrantów z Polski.

W uzupełnieniu punktu II okólnika Nr. 141 z d. 5 maja r. b., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i odnośnych zarządzeń, że zajmowanie się wysyłką emigrantów z Polski, jakoteż załatwianie za nich wszelkich związanych z ich wyjazdem formalności, jest bez wiedzy i pozwolenia Urzędu Emigracyjnego bezwarunkowo wzbronione i będzie ścigane w myśl art. 265 Kod. Karn.

Osoby, pragnące zajmować się czy to ułatwieniem emigrantom wyjazdu, czy też urządzaniem ich podróży, winny zwrócić się przed rozpoczęciem jakichkolwiek czynności w tym kierunku o pozwolenie do Urzędu Emigracyjnego (Warszawa, Aleje Jerozolimskie Nr. 56, drugie piętro).

Warszawa, d. 30 września 1920 r. (BB. 649/57).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

336.

Okólnik (355) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie orzecznictwa administracyjno-karnego w sprawach sanitarnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dowiaduje się za pośrednictwem Ministerstwa Zdrowia Publicznego, że Starostowie w wielu powiatach obniżają znacznie wymiar kar, proponowanych przez lekarzy powiatowych za przekroczenia sanitarne.

Kary pieniężne zbyt niskie nie mogą osiągnąć zamierzonego celu, którym winna być konieczna poprawa niezwykle opłakanych stosunków sanitarnych w Państwie; z drugiej strony kara pieniężna niezawsze odpowiada celowi, który da się częstokroć osiągnąć raczej przez stosowanie kary zamknięcia.

Z powyższych względów wskazanem będzie, by Pp. Wojewodowie pouczyli podległych sobie Starostów, aby przy wykonywaniu orzecznictwa administracyjno-karnego w sprawach sanitarnych

1) uwzględniali w miarę zachodzącej słuszności opinje i wnioski lekarzy powiatowych, a w szczególności nie obniżali bez szczególnie uzasadnionej przyczyny wychodzących od nich propozycji co do wymiaru kary;
2) sprzeciwy przeciwko wydawanym przez lekarzy powiatowych na zasadzie art 4 instrukcji z dnia 27 listopada 1919 r. (Mon. Polski Nr. 285) osądom załatwiali po uprzedniem porozumieniu się z lekarzami powiatowymi co do ewentualnej wysokości kary;
3) stosowali w ogólności system ostrych kar, a tam, gdzie to jest ustawowo dopuszczalne (por. art. 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. Dz. Ust. Nr. 67, poz. 402) wymierzali kary podwójne, t. j. grzywny i aresztu.

Warszawa, d. 8 października 1920 r. (AK. 1890/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

337.

Okólnik (356) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu dla Śląska Cieszyńskiego i Głównej Komendy Policji Państwowej w sprawie załatwiania pism konsulatów polskich.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych powiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że władze administracyjne i policyjne załatwiają pisma konsulatów polskich nader powoli, pozostawiając je nieraz miesiącami bez odpowiedzi.

Zwłoka taka w załatwianiu korespondencji urzędowej odbija się ujemnie na sprawnem funkcjonowaniu urzędów polskich zagranicą, przysparza niepotrzebnej pracy konsulatom, a nadto naraża polskcih obywateli na stratę i nieprzyjemności ze strony władz obcych.

Powolne załatwianie pism daje się odczuwać szczególnie w sprawach paszportowych i powoduje, że petenci nieraz bez zajęcia nie mogą ani wrócić do kraju, ani poruszać się swobodnie poza krajem dla braku paszportu.

Również ujemnie się odbija zwłoka w załatwianiu spraw metrykalnych szczególnie gdy chodzi o dokumenta, potrzebne przy zawieraniu związków małżeńskich obywateli Rzeczypospolitej, przebywających zagranicą.

Wobec powyższego poleca się P. Wojewodzie (Komisarzowi Rządu w Warszawie, Generalnemu Delegatowi Rządu we Lwowie, Komisarzowi Rządu dla Śląska Cieszyńskiego i Głównej Komendzie Policji), aby wydał stosowne wskazówki podwładnym władzom i Urzędom tudzież Urzędom parafjalnym (metrykalnym), by pisma konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej traktowane były, jako sprawy nagłe.

Warszawa, d. 9 października 1920 r. (AO. 1864/1).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

338.

Okólnik (357) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie korespondencji władz centralnych polskich z władzami zagranicznemi.

Poniżej zamieszczone okólniki Prezydjum Rady Ministrów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela do wiadomości i ścisłego zastosowania się w ślad okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 20 czerwca 1919 r. Nr. 357 (ogł. w Dz. Urz. M. S W. Nr. 38, poz. 506).

Warszawa, d. 11 października 1920 r. (AO. 1805/2).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) *Kuczyński*

W ślad tutejszego okólnika z dnia 15 listopada 1919 r. Nr. 14594/19 proszę o wydanie podwładnym organom polecenia, ażeby zaprzestano bezpośredniej korespondencji czy to z władzami Państw obcych, czy to z przedstawicielstwami dyplomatycznemi tychże Państw w Polsce, z pominięciem właściwej drogi dyplomatycznej, t. j. pośrednictwa Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

W sprawach mniejszej wagi lub jeśli chodzi o pośpiech, mogą Ministerstwa znosić się nieoficjalnie bezpośrednio z poselstwami lub przedstawicielstwami Rzeczypospolitej w danem Państwie.

Warszawa, d. 24 sierpnia 1920 r. (Nr. 13781).

Prezydent Ministrów

(—) *Witos.*

Pomimo ustalenia zasady, iż jedynym łącznikiem między poszczególnemi władzami czy instytucjami urzędowymi, a rządami obcemi, wzgl. ich przedstawicielami w Polsce jest Ministerstwo Spraw Zagranicznych, zdarzają się wypadki, iż władze lub instytucje rządowe zwracają się wprost do przedstawicieli Państw obcych z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Ponieważ tego rodzaju traktowanie rzeczy połączone jest częstokroć ze szkodą dla spraw samych jak również uwłacza powadze Ministerstwa Spraw Zagranicznych i wywołuje nieraz zdziwienie po stronie przedstawicieli Państw obcych, Prezydjum Rady Ministrów pozwala sobie podać ten fakt do wiadomości z tem nadmienieniem, iż do rządów Państw obcych, wzgl. ich przedstawicieli w Polsce należy się zwracać wyłącznie za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Warszawa, d. 15 listopada 1919 r. (Nr. 14594/19).

W zastępstwie

(—) *podpis.*

339.

Okólnik (360) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie ściagania nieprawomocnych grzywien.

Zostało zauważone, że niektóre Starostwa ściągają grzywny od zasądzonych w postępowaniu karno-administracyjnem *przed* uprawomocnieniem się orzeczenia.

Wobec powyższego polecam wydać niezwłocznie zarządzenie, aby egzekwowano grzywny tylko na mocy prawomocnych orzeczeń. W wypadkach zaś, w których ustawa odnośna pozwala na ściągnięcie grzywien *przed* prawomocnością orzeczenia, należy grzywny te aż do czasu uprawomocnienia się odnośnego orzeczenia traktować nie jako dochód Skarbu Państwa, lecz jako depozyt (§ 76 Przepisów Rachunkowych, „Dz. Urzęd." Ministerstwa Skarbu Nr. 5, poz. 107 z r. 1920).

Warszawa, d. 12 października 1920 r. (Pr. 1293/3).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

340.

Okólnik (362) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie bezpośredniego korespondowania Urzędu Emigracyjnego z władzami Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 19 maja 1920 r. (Dz. U. Nr. 39, p. 232) w przedmiocie utworzenia Urzędu Emigracyjnego, Urząd ten koresponduje bezpośrednio ze wszystkiemi władzami Rzeczypospolitej Polskiej. Ponieważ Urząd Emigracyjny odniósł się na tej podstawie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych celem wydania odpowiedniej instrukcji wszystkim podległym organom, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadomiło Urząd Emigracyjny, że ze względu na zasady organizacji władz administracyjnych, a zwłaszcza ze względu na art. 2 ustawy z d. 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Praw Nr. 65, poz. 395), w myśl którego w obrębie Województwa Wojewoda jesf przedstawicielem Rządu, odpowiedzialnym za zarząd Województwa, który to zarząd sprawuje przy pomocy władz administracyjnych I instancji, bezpośrednie korespondowanie Urzędu Emigracyjnego z władzami, podległemi Wojewodzie, może dotyczyć tylko informacji, potrzebnych Urzędowi Emigracyjnemu odnośnie do poszczególnych emigrantów ich stosunków rodzinnych i majątkowych z wykluczeniem zarządzeń ogólniejszej natury, które mogłyby być wydawane tylko za pośrednictwem Wojewody. Również wszelkie zarządzenia okólnikowe, skierowane do wszystkich lub większej ilości Starostw, zechce Urząd Emigracyjny przesyłać Wojewodom.

Powyższe zasady dotyczą także Generalnego Delegata Rządu we Lwowie.

O powyższem zechce P. Wojewoda (Generalny Delegat) zawiadomić podwładne władze administracyjne I instancji.

Warszawa, d. 16 października 1920 r. (AO.1408/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastepstwie
(—) *Kuczyński.*

341.

Okólnik (363) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie częściowej zmiany okólnika Nr. 141 z dnia 5 maja 1920 r.

Zmieniając częściowo okólnik Nr. 141 z dnia 5 maja 1920 r., Ministerstwo poleca wydać niezwłocznie w drodze telegraficznej podległym urzędom, wystawiającym paszporty zagraniczne, następujące zarządzenia:

1. Emigrantom, udającym się za ocean (do Stanów Zjednoczonych, Kanady, Argentyny, Brazylji etc. oraz do Palestyny), wydawać paszporty zagraniczne w drodze jaknajszybszej, najdalej w ciągu dni 7 (siedmiu). W tym celu należy polecić urzędom policyjnym, aby bez najmniejszej zwłoki nadsyłały wywiady w sprawach paszportowych tych osób.

2. Na paszportach osób, wymienionych w punkcie 1 na pierwszej stronicy u góry (pod numerem paszportu), należy stawiać stempel: „Paszport ważny po uzyskaniu wizy Urzędu Emigracyjnego".

3. Po wydaniu paszportu kierować te osoby celem uzyskania wizy do Urzędu Emigracyjnego (w Warszawie, Aleje Jerozolimskie 56), informując je w każdym poszczególnym wypadku, że w razie nie posiadania wizy Urzędu Emigracyjnego nie będą one przepuszczone przez granicę, przyczem koszty opłaty paszportowej nie będą im zwrócone.

Uwaga. Ustala się przytem, że za emigrantów uważać należy osoby, opuszczające kraj na stałe, a także tych obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, którzy udają się zagranicę celem fizycznej pracy zarobkowej lub drobnego handlu na dłuższy okres czasu niezależnie od tego, czy zawarli umowę najmu pracy, czy też nie, a także i rodziny emigrantów, towarzyszące wyjeżdżającym lub też udające się do swego żywiciela, znajdującego się na emigracji. W wypadkach, wzbudzających wątpliwość, czy dany osobnik odpowiada pojęciu emigranta, Urząd Paszportowy winien zwrócić się do najbliższego Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy lub do Urzędu Emigracyjnego celem wyjaśnienia wątpliwości.

Warszawa, d. 18 października 1920 r. (BB.171/358).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

342.

Okólnik (364) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie stosowania klasyfikacji gruntów przy rozkładzie podatków i składek w gminach.

Urzędy gminne i Sejmiki, uchwalając własne podatki i składki, rozkładają je z reguły w stosunku do ilości morgów posiadanego przez rolnika obszaru. Jest to oczywista niesprawiedliwość, gdyż przy takim rozkładzie posiadacz np. 1000 morgów ornego gruntu pierwszej klasy płaci tyleż, ile posiadacz 400 morgów lasu, 100 morgów nieużytków i 500 morgów gruntów ornych piątej klasy.

Poleca się przeto Urzędom Komunalnym wskazówki, aby na przyszłość przy rozkładzie stosowały zasadę uwzględniania klasyfikacji gruntów i rodzaju użytków.

Warszawa, d. 21 października 1920 r. (SF. 1943/2).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Kuczyński.*

343.

Okólnik (367) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie wydawania zezwoleń na publiczne kwesty i zbiórki na cele wojskowe.

Na zasadzie Statutu „Komitetów Pomocy dla Wojska“, zatwierdzonego przez Radę Ministrów w dniu 16 września 1920 r. i wciągniętego do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 351 w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych („Monitor Polski“ z dnia 14 października 1920 r. Nr. 234), „Komitetom Pomocy dla Wojska“ służy na terenie ich działalności prawo opinjowania o celowości i potrzebie udzielania przez władze właściwe pozwolenia na publiczne kwesty i zbiórki na cele wojskowe.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panom zarządzić, by podległe Im władze przed wydawaniem zezwoleń na publiczne kwesty i zbiórki na cele wojskowe zasięgały w każdym poszczególnym wypadku opinji o celowości ich i potrzebie od właściwych „Komitetów Pomocy dla Wojska“.

Warszawa, d. 25 października 1920 r. (BS.2745).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

344.

Okólnik (369) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie utrudniania działalności Stowarzyszenia Robotników Chrześciańskich przez władze miejscowe.

Zarząd Stowarzyszenia Robotników Chrześciańskich zawiadomił Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że władze miejscowe nieraz robią Stowarzyszeniu trudności przy zakładaniu przezeń oddziałów i filji.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje Panom, że Stowarzyszenie Robotników Chrześcijańskich jest zarejestrowane w Ministerstwie dnia 6 czerwca 1919 r. pod Nr. 10 oraz że ma prawo zakładania oddziałów na terenie b. Królestwa Kongresowego.

Zechce Pan wobec tego wydać zarządzenie właściwe, by władze miejscowe nie utrudniały działalności Stowarzyszenia powyższego.

Warszawa, d. 25 października 1920 r. (BS. 2600).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

345.

Okólnik (370) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie djet i kosztów podróży.

Poniżej zamieszczony okolnik Min. Skarbu podaje się do wiadomości.

Warszawa, d. 25 października 1920 r. (OB. 2516/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Na pismo z dnia 27 sierpnia r. b. L. 2 — b 14613/20 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w myśl ust. 1 i 2 art. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 5 sierpnia r. b. w sprawie powyższej (Dz. U. Rzp. P. Nr. 74/1920 r., poz. 507) pracownikowi państwowemu, odbywającemu podróż służbową, przysluguje prawo do całodziennych djet za dzień wyjazdu i przyjazdu do miejsca stałego urzędowania, o ile odnośna czynność komisyjna łącznie z podróżą, względnie sama podróż lub sama czynność w tych dniach trwała najmniej po 6 godzin. (Przykład: przysługują urzędnikowi djety całodzienne za dzień wyjazdu, o ile ze stałego miejsca urzędowania wyjechał na komisję przed godz. 6 popoł. — całodzienne djety za dzień powrotu, o ile przyjechał do tegoż miejsca niewcześniej, niż o godz. 6 rano).

Warszawa, d. 14 października 1920 r. (L. 66292).

Minister Skarbu
w zastępstwie
(—) *Greger.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

346.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 1 maja 1920 r. Nr. B. S. 49 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 246, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Instytucji Kredytu Długoterminowego“.

347.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1920 r. Nr. P. Z. 5326 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 302, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie lokatorów“ w Mogielnicy, pow. Grójeckiego.

348.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lipca 1920 r. Nr. B. S. 1621 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 303, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Właścicieli Magazynów Optycznych i Pokrewnych Zawodów“, Bielańska 22.

349.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lipca 1920 r. Nr. B. S. 893 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 304, stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Urzędników Gospodarczych w Rzeczypospolitej Polskiej“, Kopernika 30.

350.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lipca 1920 r. Nr. B. S. 538 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 305, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Fabrykantów wyrobów Hafciarskich i Koronkowych“ w Kaliszu.

351.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lipca 1920 r. Nr. B. S. 1913 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 306, stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej“ w Rybnej, gm. Mykanów, pow. Częstochowskiego.

352.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lipca 1920 r. Nr B. S. 826 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 307, stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej“ we wsi Tarnowa, gminy Tuliszków, pow. Konińskiego.

353.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lipca 1920 r. Nr. B. S. 2429 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 308, stowarzyszenie pod nazwą „Linas Hacedek“ (Czuwanie przy chorych), z siedzibą w Warszawie, Szeroka 33.

354.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8 lipca 1920 r. Nr. B. S. 1952 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 309, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Emerytalne Pracowników Prywatnych w Warszawie, ul. Trauguta 3.

355.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 lipca 1920 r. Nr. B. S. 1800 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 310, stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Nauczycieli Polskich Szkół Średnich i Wyższych“ w Warszawie, ul. Bracka 18.

356.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 lipca 1920 r. Nr. B. S. 2361 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 311, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Hut Żelaznych“ w Warszawie, Mazowiecka 7.

357.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 lipca 1920 r. Nr. B. S. 1820 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr 312, stowarzyszenie pod nazwą „Koło Akademickie Kresów Wschodnich“ w Warszawie, ul. Szpitalna 10, m. 15.

358.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1920 r. Nr. B. S. 2274 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 313, stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Przemysłowców Metalowych“ w Warszawie, ul. Chmielna 2.

359.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lipca 1920 r. Nr. B. S. 2489 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 314, stowarzyszenie pod nazwą „Patronat Spółdzielni Budowlanej“, z siedzibą w Minist. Robót Publicznych, Sekcja Odbudowy.

360.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lipca 1920 r. Nr. B. S. 1324 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 317, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Akuszerek st. m. Warszawy“, ulica Krucza 16.

361.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lipca 1920 r. Nr. B. S. 2000 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 318 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kursów Zawodowych dla Pracowników Przemysłu Metalowego“ z siedzibą w Warszawie, ul. Kopernika 28.

362.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lipca 1920 r. Nr. B. S. 1460 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 319, stowarzyszenie pod nazwą „Drug e Stowarzyszenie Właścicieli Farbiarń“ w Łodzi i okolicy“.

363.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lipca 1920 r. Nr. B. S. 959 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 320, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Kupców w Będzinie“.

364.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 sierpnia 1920 r. Nr. B. S. 1917 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 324, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Przemysłowców i Kupców Drzewnych Państwa Polskiego“ w Warszawie, ul. Królewska 29a.

365.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 sierpnia 1920 r. Nr. B. S. 2570 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 325, stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Pomocy Ofiarom Wojny„ w Warszawie, ul. Szpitalna 6.

366.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 sierpnia 1920 r. Nr. P. Z. 4143 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 326, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Elektrotechników Polskich“ w Warszawie, ul. Czackiego 5.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 września do 15 października 1920 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Radca Ministerjalny Domański Aleksander — Naczelnikiem Wydziału od 1 października 1920 r.

Przeniesieni:

Inspektor Administracyjny Solański Stanisław Dr. — do Województwa Warszawskiego od 1 września 1920 r. w charakterze Naczelnika Departamentu Samorządowego.

Instruktor Kancelaryjny Kwaśniak Antoni — do Województwa Warszawskiego od 1 października 1920 r. w charakterze Referenta.

Przeszedł na służbę do Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

Instr. Kanc. Waniewicz Edward—od 1 września 1920 r.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.